Orkanen

Nr. 5, 1. årgang
7. oktober 2017 • Anarkistisk blad

København | Udkommer første lørdag i hver måned | Gratis

Solidaritet med Santiago Maldonado

¡Santiago Maldonado presente! Anarkisten Santiago Maldonado forsvandt for over to måneder siden i den argentinske stats hænder. Han befandt sig da i en mapuchelandsby, i solidaritet med deres kamp. Den argentinske stat nægter ethvert kendskab til sagen, imens medierne spreder falsk information og hænger Maldonado ud som enten terrorist eller harmløs hippie, for at retfærdiggøre hans forsvinden. Alle verdens stater er de virkelige terrorister!

Den 1. august 2017, blokerede mapucher, og andre i solidaritet, en national hovedvej i Cushamenprovinsen, Argentina. Det gjorde de i protest mod indespærringen af mapucheaktivisten Facundo Jones Huala. Omgående dukkede grænsepolitiet op, bevæbnet med rifler. Mapucherne kastede med sten mod politiet, som rykkede frem og satte ild til landsbyboernes huse og ejendele. Deres fremrykning tvang mapucherne til at undslippe over en flod. Iblandt dem var anarkisten Santiago Maldonado. Han kom bagud, og ifølge landsbyboerne blev han pågrebet af politiet. I dagene efter cirkulerede vidnesbyrd om Santiagos forsvinden. Autoriteterne ytrede sig overhovedet ikke om sagen.

Buenos Aires, 31. august. Antiterrorkorpsets bygning er sat i brand i solidaritet med Maldonado.

Mens information spredtes over landegrænserne begyndte demonstrationer og solidaritetsaktioner at finde sted. Med barrikader, angreb på politiet og ildspåsættelser mod statens og politiets bygninger, forvandlede anarkister i Argentina, Chile og andre steder smerten over en kammerats forsvinden til vrede rettet mod de ansvarlige. Bl.a. blev antiterrorkorpsets bygning i Buenos Aires stukket i brand, sikkerhedsministeriet blev angrebet, og dele af senatet ødelagt af flammer. Repressionen trådte straks i kraft, med øget tilstedeværelse af politi i gaderne, samt overvågning og husransagninger af anarkistiske mødesteder.

Santiagos forsvinden har fået ganske meget opmærksomhed i Argentina. Da der snart er valg, har mange af de venstreorienterede partier gjort brug af sagen for at fiske efter stemmer. De udelader Santiagos anarkistiske ideer, for at anvende hans forsvinden til deres egne formål. Deres hykleriske kritik af politiet, det politi som forsvarer den magt som disse politikere selv ønsker at få fat på, har skabt vrede hos anarkisterne. Som nogle anarkister fra Buenos Aires skriver: »Disse ådselædere ville aldrig være fremmede overfor at forsvare den private ejendomsret, grænsepolitiet, eller til og med den samme regering som undertrykker og begraver dem i hverdagens elendighed – fordi de selv ønsker at opnå den samme magt, og udøve den samme autoritet.«

Santiago befandt sig ved sin forsvinden i en mapuchelandsby. Mapuchefolket, som består af en hel række forskellige folkeslag, har siden europæernes ankomst til Amerika kæmpet mod de vekslende undertrykkere og stater. Deres territorium er i dag under argentinsk og chilensk herredømme. Mange mapucher er ramt af repression på grund af deres aktioner mod landejere og skovhugst. Anarkister i de to lande er solidariske med mapuchernes kamp for decentraliseret autonomi, samtidig med, at de er på det rene med at deres kamp ikke er den samme som mapuchernes.

Stridigheder om adgang til land er kernen i autoriteternes angreb på mapuchernes landsbyer. Det er ofte internationale firmaer som opkøber og udnytter jorden. Et eksempel er det italienske modefirma United Colors of Benetton, som ejer mere end 900.000 hektar i Patagonien (en del af Mapuchernes land under chilensk herredømme). De ansvarlige findes overalt.

Anarkisternes kraftfulde modsvar på statens bortførelse af Santiago Maldonado, viser at han ikke er alene. Solidaritet forsvinder aldrig! ◆ *Anarkist*

Flugten

Bevægelsen. I en undersøgelse af spørgsmålet om, hvorfor folk forlader den antiautoritære bevægelse, bør vi måske kigge nærmere på dette frafald som en flugt; ikke fra et afvigende modkulturelt miljø, men fra endnu en selvstændig normalitet. [Se også »Bevægelse i bevægelsen«, Orkanen nr. 4.]

Bevægelsen er en underordnet normalitet til den herskende normalitet i samfundet, og for mig er der ingen tvivl om, at de to normaliteter har nogle afgørende, grundlæggende fællestræk. Fællestræk såsom autoritetstro, hvidhed, middelklasse, en stærk, social sammenhængskraft, og ikke mindst fastlåsthed. Homogenitet er nøgleordet, der fletter disse fællestræk sammen, hvilket er enhver normalitets eksistensgrundlag. Normalitet er lig det entydige, ensformige, ensartede. Kategorier som f.eks. hvidhed og middelklasse er strukturelt disciplinerende, ud fra ideen om at enhver undertrykkende båssætning skaber et misforhold imellem de involverede parter. Som eksempel mener jeg, at hvide strukturelt set udelukker farvede, så længe vi gør os begreb om race, og at rige udelukker fattige, så længe vi gør os begreb om værdi. Hvide middelklasseborgere har således bevidst eller ubevidst slæbt deres ekskluderende homogenitet med sig ind i bevægelsen, og der er i denne indførsel tale om en direkte trussel mod idealet om bl.a. frihed og lighed.

Ovenfor nævnte jeg bl.a. fastlåsthed som et fællestræk med den herskende normalitet, og her mener jeg, at bevægelsen (ironisk nok) er statisk. Den har konstrueret en barriere mod en idémæssig blomstring, hvilket sandsynligvis er en konsekvens af dens umådeligt stærke sociale platform, der grænser op til elitær formalisme. Du er, hvem du kender, og hvor du bor, og du beskytter automatisk dem, du holder allermest af; lyder det som noget vi kender andetsteds fra? Idiotiske prioriteringer som disse bremser bevægelsens udvikling og forklejner dens rummelighed.

Bevægelsen arbejder ikke nok med sig selv; den er slem til ikke at se indad, og den fornyer sig modvilligt. Den bliver ved med at pudse og polere på allerede oprejste monumenter bestående af utidssvarende tankegods, kontraproduktive paroler, og fallerede handlingsmønstre. Den formår i sin stivhed ikke at bøje sig for opfindsomhed og (selv)kritik; for det ukendte og mulige. En bevægelse skal bevæge sig frit, være tilpasningsdygtig, være løs i kødet. Men det er denne bevægelse ikke; den er i sin normbaserede eksistens rodfæstnet – præcis ligesom dens herskende pendant.

Bevægelsen skal støtte op om, at vi åbner og frigør os som individer; det er et ufravigeligt krav. Fanden heller, om den skal definere, begrænse, eller kvæle os. Bevægelsen er til for individets skyld, for vores skyld, og ikke omvendt.

Hvis det er tilfældet, at bevægelsen består af det ovenstående, er det måske ikke så mærkeligt, at folk på et tidspunkt får nok. De, der søger ligesindede i kampen mod det bestående, om det så drejer sig om kapitalisme, racisme, sexisme osv., søger jo ikke væk fra én normalitet, for så at havne i en anden, såfremt det var normaliteten, og dens iboende faldgruber, de ville væk fra i første omgang.

Slutteligt vil jeg gerne påpege, at jeg i min omtale af bevægelsen selvfølgelig ikke inkluderer mennesker, som ikke er aktive i oprøret mod de bestående undertrykkelsesmekanismer. Jeg taler ikke om en flugt i bevægelsen på baggrund af, at folk ikke længere får slæbt sig hen til Bumzens fredagsbar, eller skider Ungdomshusets punkshows et stykke. ◆

Skrevet af en hvid middelklasseborger fra bevægelsens sociale yderkant (som endnu ikke er fyldt 35 år).

Ingen leder

Det er let at fantasere om gøre oprør mod verdens uretfærdighed, men en anden sag er at føre det ud i livet. Der er tusind gode årsager til at forholde sig afventende, ligesom der altid er noget tilsyneladende essentielt som mangler: en stærk bevægelse, en velfungerende organisation, grundigt planlagte aktioner, bred opbakning, osv. Set fra den side er oprøret både upraktisk og urealistisk, det er der ikke nogen tvivl om.

Men nogle gange er man nødt til at vende bunden i vejret på tingene for at se, hvad de er lavet af. Hvis man i stedet for at se på det man mangler, starter med det man har, så tager alting sig pludseligt anderledes ud. For lige så ubestrideligt som det er, at tiden ikke er moden til oprør, er det ubestrideligt at hvem som helst er i stand til omgående at påbegynde sit oprør mod herredømmet. Herfra er det da muligt at gå videre og sammensværge sig – på et konkret grundlag – med andre rebeller. Af den årsag kan du i dette nummer læse et forslag til en anarkistisk organisering af oprøret. Et oprør som begynder med individet, og ikke venter på nogen eller noget. »Den brændende impuls«, et anonymt bidrag om forholdet mellem spontanitet og forberedelse, berører nogle af de samme tangenter: Lad os være beredte, så vi er i stand til at gribe de gunstige tilfælde som dukker op; lad os omgående påbegynde en oprørsk praksis for at kunne agere hurtigt og instinktivt når det behøves.

Free the Dumpster (freetd.noblogs.org) bidrager med et forslag til at optrappe kampen imod supermarkedernes madspild, som vi har valgt at tage med fordi det er interessant (og usædvanligt i den danske kontekst) at se et projekt med specifikke mål, som anvender sig af destruktive metoder. Det byder vi velkomment. Visse ræsonnementer bag det at skralde kan diskuteres, men at skaffe sig mad samtidigt med at man saboterer de firmaer som er ansvarlige for at kaste god mad væk, glæder selvfølgelig enhver rebel. At vænne sig til brugen af sådanne metoder er altid positivt. Øvelse er trods alt nødvendig for at kunne improvisere. Praktiser illegale metoder allerede i dag, i morgen vil vanen komme dig til gode.

Derudover vil du i dette nummer bl.a. kunne læse en fortsættelse af diskussionen om hvorfor folk forlader bevægelsen, et anonymt tilsendt bidrag om byture, en artikel om den forsvundne anarkist Santiago Maldonado, samt en anmeldelse af bogen *Revolution fra byggepladsen* af Lucio Urtubia.

Vi bliver ved med at prøve nye ting i bladet, og vi er glade for at se at der fortsat er interesse for at indsende materiale til udgivelse. Som lovet afholder vi diskussioner efter hvert nyt nummer, hvor du er velkommen til at komme og diskutere bladets indhold samt relaterede emner. Det gør vi for at kunne uddybe ideer og tanker både på skrift og i tale. **Næste diskussion bliver den 22. oktober kl. 16.00 i Bogcaféen Halmtorvet.** Der vil være kage, snacks, kaffe og te. Velkommen. ◆ *Orkan*

Why we need to fight for our trash

Dumpsterdiving. An appeal by Free The Dumpster to fight harder for the acces to wasted food. The world of work and money can be attacked, while satisfying our basic needs. A practice of direct action and illegal means in our daily lives makes us capable of revolt. A.C.A.B. – all corporations are bastards.

There have been few times in my life that I got hit in the face, and one of these times was while dumpster diving. A few of my friends went to check the bins behind a gas station in broad daylight where we had found bakery goods the night before, when the neighbours saw us and called up the owners.

A few moments later we found ourselves confronted with an aggressive group of people who had no interest in understanding our "good intentions". Although we did outnumber them, both my face and chest can vouch for how clear they made their point of us not fucking touching their bins ever again.

Should I have punched back? No. Should we all fight back? Yes.

We need to take a holistic approach and understand the potential that is lost when irresponsible corporate powers deal with our waste. I'm going to focus on food right now, but remember – these principles apply to all trash. Bigger action can be taken.

First let us remember why we dumpster dive: we refuse to let tons of perfectly good food rot; we love free pastries and cheese; we don't regard food as contaminated toxic waste, but as irresponsible capitalist overflow. With a little bit of intention, our actions can change consumerism from the bottom up.

Of course, the basic conversation of freeing corporate waste can be had face to face very successfully, as organised groups like FoodSharing CPH and Wefood have proven. I am proposing a non-exclusive, non-centralised strategy for all the times when these talks go nowhere or when we decide not to expend the time, money and energy to organize. I am proposing a strategy for all the bins in your neighbourhood, full of good, organic food waste, that have been locked, hidden behind gates or replaced with compressors.

No good intentions

Usually, the corporation decides that what they don't need and want is still their property, so they ask their workers to enforce that belief without questioning. It is very easy for supermarket workers to lock the bins after use or to destroy food in an industrial compressor without asking themselves why this is necessary. They have no reason to rebel, no reason to question their boss. No reason, that is, until we show resistance.

> »Our risks will be minimal, because we are smart and they are lazy…«

We understand that we will not free all the dumpsters from the outside by ourselves, we need people inside. We understand that we will not make the revolution happen with two dozen people and some radical actions. We need to give the workers a reason to revolt – in essence, we need to make their daily workflow just a little more difficult than what they are willing to deal with.

Most bins will be locked with padlocks with either key or number systems. In other cases you will encounter cages or gates restricting access, or even compressors replacing regular bins.

Just another way to break a padlock.

In either case, I have used direct action, like superglueing the keyhole of locks or cutting high-voltage compressor cables with bolt cutters (it makes for a decent explosion that one…!).

These actions force workers to stall in their daily workflow and to hand it over to their superiors, who will then order to cut and replace the padlocks, drill out locks in doors or buy a new cable. The corporation might try and simply replace the old system, but it will eventually turn out to be more of a hassle for them to renew their security over and over again rather than give up on it. The one thing a good capitalist hates is more work!

Number lock systems can easily be cracked after a few nights of observation as the employees who lock the dumpsters often only bother to rotate one or two numbers. But remember – don't be selfish and keep the combination to yourself! Use your power to keep removing the locks instead. What we need is non-centralised, non-exclusive access to all wasted resources.

Another key element to the liberation of all dumpsters is a broad foothold. We need to fight alongside disempowered groups in society that could make use of food waste by using the privilege we have as empowered revolutionary youngsters. Go jump fences, trespass, open those dumpsters and let the locals in!

A supermarket might care at first about their waste being inaccessible, but how far will they go? They will not invest in new padlocks every single day, nor in five-phase cables to power their compressors or in building a fortress. Our risks will be minimal, because we are smart and they are lazy, but the outcome will change life in the city for ever. We will use the waste of the old world to build the new one.

Remember: act by night, protect your identity, don't fear corporate authority, join **freetd.noblogs.org** ◆

POPCORN

Den brændende impuls

For nylig kom jeg på min cykel kørende ned af den grønne sti, der slanger sig tværs igennem Frederiksberg, helt ude fra hvor Valby stikker op, for så at trænge ud på den anden side, hvor Nørrebro viser sit skæve smil. På et tidspunkt løber stien parallelt med en enklave af relativt små lejlighedskomplekser stødende op mod en lille vej. Blandt de uvæsentlige køretøjer der holdt parkeret på vejen, stak ét ud i en helt særlig grad. En stor bil, stationcar, mest af alt hvid, med blå og gule striber; forsynet med den notoriske glasbjælke af blink på taget. En slags Volkswagen, ikke mindst, dvs. blot endnu en grund til at den vækker noget negativt i mig.

Dér holdt den altså, skinnende og dyrebar, og den tryglede i sin statslige storhed om at blive brændt af; at blive opsluget af flammer; ilden gnave sig helt ind til metalskelettet. En bil som denne er stort set selvantændende, hvis bare den får en lille hjælpende hånd: indtrækket, dækkene, lakeringen, panelerne. Ruderne ville sprænge, og røgen stige op som et nødsignal, der kom alt, alt for sent.

Jeg satte så lydløst som muligt farten ned, så jeg kunne tage et ordentligt, men diskret kig på den. Her bemærkede jeg hurtigt, at bilen var tom, hvilket var overraskende, og samtidig havde en tiltrækkende virkning på mig. Generelt har politiet det med at være en smule ømme overfor deres køretøjer, hvis man kommer for tæt på – uanset intention om at ildspåsætte. Derfor ser man også sjældent at de efterlader deres bil helt, når de bedriver politiarbejde i form af patruljeringer, anholdelsesaktioner, afspærringer osv. Der så ikke ud til at være nogen mennesker i umiddelbar nærhed. Der gik et fingerflettende par et stykke væk, og en hund med sin hundeejer; ikke noget ildevarslende, så længe de ikke kom alt for tæt på.

Jeg havde en eksplosiv lyst til at gribe denne mulighed for at sende politibilen til skrot, men jeg fulgte ikke mit hjerte, og jeg efterlod mig selv uforløst. Jeg følte ikke, at jeg var holdt tilbage, fordi handlingen i sin højspændthed virkede umulig osv. (skønt jeg ved tanken om at gennemføre aktionen var angstprovokeret!). Problemet var, at jeg stod og manglede de for mig nødvendige *fysiske* redskaber til at gennemføre en succesfuld aktion. Træerne langs stien skyggede rimelig godt for mig, dér hvor jeg stod, og sammen med det faktum at jeg i de flestes øjne blot er endnu en ansigtsløs cyklist uden nogen særlige karaktertræk, ville det være muligt lynhurtigt at binde en t-shirt om hovedet og tage handsker på, uden at vække nogen nævneværdig opsigt.

Imidlertid havde jeg ikke disse ting til rådighed; jeg var uforberedt. Jeg tænkte, at jeg, i det øjeblik jeg trådte ud på vejen og nærmede mig bilen, ville være helt åben for lejlighedsbeboernes skue, skønt det potentielle antal øjne antageligvis ville være stærkt begrænset på denne hverdags tidlige eftermiddag. Imod de tilbageværende vidners indoktrinerede oplysningspligt, ville en ansigtstildækning, og handsker som beskyttelse mod afsmitning af DNA og/eller fingeraftryk, indkapsle risikoen for identificering.

Situationen var intens. Bl.a. fordi en eller anden risiko for senere genkendelse selvfølgelig ikke ville kunne udelukkes. Ydermere er det nok ret sandsynligt, at de uniformerede indehavere ville være lige om hjørnet, siden en politibil stod parkeret lige dér; i hvert fald ville det på ingen måde kunne vides, hvornår de vendte tilbage til køretøjet.

Sådan er det oprørske liv imidlertid under den herskende orden. Autoriteterne, og deres modstand mod vores oprørske handlinger, der søges knust, før de iværksættes, og som søger at knuse os i kølvandet på sådanne handlinger, vil uden tvivl fortsætte ufortrødent. Vores mål må da være, at udrydde denne modstand helt, hvor det er muligt, og på alle mulige måder. Denne udryddelse sker f.eks. gennem det spontane oprør, hvor afbrændingen af en politibil er et glødende eksempel herpå. Overordnet er vi nødt til at engagere os aktivt i kampen for det herskerfrie liv, hvoraf nogle oprørsformer kræver, at vi er forberedt på hvad som helst, når som helst; når vi cykler en tur, går i byen, tager på aftenskole, eller smutter hjem til bedsteforældrene. Bered jer! ◆

Phew

Denne lille informative flyer blev sommeren 2016 udbredt i forbindelse med bilbrandene som da spredte sig i Sverige og Danmark. Bered jer!

- Ildtændere lægges ovenpå et af dækkene eller trykkes ind i motorristen.
- Antænd dem og skrid i en fart.
- Anvend handsker og maske for at beskytte din identitet.

Revolution i morgen eller oprør i dag?

Organisering. Vi er nødt til, med oprørske handlinger, at udvikle en spænding imod autoriteternes verden. Først da bliver spørgsmålet om organisering konkret.

Vi har ikke noget at vente på, og derfor opfordrer vi alle antiautoritære rebeller til at påbegynde en oprørsk praksis omgående. Det indebærer at udse sig konkrete mål, og at lære sig metoderne som kræves for at fuldføre dem – noget som enhver er i stand til. Når man så har besluttet sig for at det ikke længere er nødvendigt at vente, hvad gør man da? Medmindre man foretrækker et ensomt oprør, må man før eller senere organisere kampen sammen med nogle af de mennesker som omgiver en, på en måde som styrker hver af de involverede mulighed for at videreføre deres individuelle oprør.

Hvis man tager sine ideer om et liv uden autoriteter seriøst, og går ud fra en anarkisme som sætter individet i første række, så må man på et tidspunkt også nå frem til spørgsmålet om, hvordan man kan bevæge sig hen imod sine mål. Indser man at et oprør ikke sker af sig selv, men som resultat af menneskers handlinger, så står man tilbage med det faktum at det eneste man har at regne med er sit eget initiativ og vilje til handling. Alt det andet – masserne, arbejderne, underklassen, udviklingen – er blot draperier som skal forskønne den attitude som foretrækker at afvente indtil livet er passeret forbi. 'Arbejderklassens organisering', er i dag ikke andet end et tilflugtssted for de som ønsker et samfund som endnu forvaltes, og som derfor modsætter sig enhver handling udført at individer som har forstået at friheden er noget man selv må tage. Der hvor rebeller handler på eget initiativ, prædiker de afventen; der hvor rebeller beslutter sig for at handle selv om de er få, prædiker de massens organisering; der hvor rebeller skaber kaos, prædiker de orden. Ønsker man at leve uden herskere nu, så er der ingen vej uden om at skabe det liv omgående – med udgangspunkt i sig selv.

Ligesom livet ikke er en statisk størrelse, men noget som vi genopfinder dag for dag, er oprøret ikke noget som kan låses fast i et begreb. Det må nødvendigvis være omskifteligt og uformelt, for at være i overensstemmelse med livet selv, og for at undgå at blive fastlåst i et program, en identitet, eller et parti. Oprøret begynder fra det individ som vil tage sit liv i sine egne hænder, hverken mere eller mindre. Lige meget hvor mange gange en opstand erklæres eller afblæses af den ene eller den anden organisation, kommer man ikke udenom individet som det grundlæggende element. Og fordi mit oprør kommer fra mig selv, fra den måde jeg vælger at relatere til verden på, så er der ingen undskyldning for at afvente. Hvad enten der i samfundet findes et alment oprør eller ej, hvad enten det er på kanten af en revolution eller befinder sig i en kvælende stilstand, er jeg altid i stand til at bevare min værdighed ved at fortsætte mit oprør mod alle autoriteter.

Spørgsmålet om organisering

Det er uden tvivl sådan, at der behøves en form for organisation for at føre en oprørsk tendens udover det sporadiske og tilfældige. Desværre fører det alt for ofte til troen på at organisationen kommer før handlingerne. Således ser vi gang på gang forsøg på at skabe anarkistiske organisationer, som når de står færdige må indse at de intet har at organisere udover sin egen beståen. Kort efter går de lykkeligvis under i al stilhed. Fejlen er besatheden ved organisationens formaliter – dokumenter, erklæringer, medlemslister, osv. – og manglen på et konkret projekt. En organisation som ikke opstår på grund af et konkret behov for at organisere noget, har overhovedet ingen eksistensberettigelse.

Det allervigtigste spørgsmål er: Hvad er det som skal organiseres? Svaret på dette spørgsmål bør altid være noget specifikt, ikke et luftigt begreb som klassekampen eller revolutionen.▸ *(forts. s. 4)*

Byturene

Natteliv. Orkanen har modtaget dette anonyme bidrag, og viderebefordrer det med glæde til vore læsere.

Jeg går igennem byen, og er, som altid, omringet af alt hvad der er galt med dette dysfunktionelt skabte samfund – morderiske institutioner såsom banker, sweatshopsbaserede såkaldte modeindustrier, pansernes usle højborge… Listen er lang og det giver mig kvalme, jeg bliver trist, og er til tider ved at henfalde til håbløshedens resignation, men det gør jeg ikke. For den stærkeste følelse i mig er vreden. Den daglige oplevelse og følelse af uretfærdighed, som jeg har mærket hele mit liv, skal ikke stå ubesvaret, ukonfronteret hen.

...

Jeg ser noget der skal forestille at være mit spejlbillede, kigger kortvarigt ind i mine sammenknebne vrede øjne, adrenalinen pumper og jeg er opmærksom på hver en lyd omkring mig, men mest af alt, er jeg fokuseret på mit mål. Jeg ved, hvad jeg gør, og hvorfor jeg gør det. Umiddelbart kunne dette øjeblik ligne et *point of no return*, men den skillevej mødte jeg for utallige søvnløse nætter siden, og siden da har jeg arbejdet målrettet på at være lige her, hvor jeg er – foran en bygning, hvis indhold og formål både repræsenterer og opretholder en ideologi jeg foragter – statisme, det autoritære, dehumaniserende, altødelæggende system vi lever i.

Jeg har alting klart, tror jeg nok, for har jeg nu husket det hele? Kunne jeg have forberedt mig bedre? Jeg reflekterer kortvarigt over det i dette hektiske, og alligevel så stillestående, afgørende øjeblik. Det eneste der er vigtigt er, at jeg fuldfører det jeg kom for – lortet skal stå i flammer. Brændes ned til grunden.

...

Jeg kan ikke længere huske, hvornår jeg sidst gik forbi en af disse utallige åndsforladte bygninger uden samtidig at fantasere om at rive lortet op med rode. Det er hverdag. Hver dag. Når man ikke længere kan gå igennem en dag uden at mærke, dybt i sit inderste, hvad uretfærdighed betyder, når man ikke alene mærker det på egen krop, men også ser sine lidelsesfæller kæmpe som sild i en tønde for overlevelse, så er det ikke længere et spørgsmål om man *burde gøre noget* – man kan ikke længere forestille sig at lade være. Eller, sådan er det for mig.

...

Det er først nu, i nattens mørke og stilhed, at jeg bemærker hvor meget det larmer når jeg træder på gruset, når jeg åbner min taske og tager mit udstyr frem. Det er meget mørkt i nat, havde ellers forestillet mig at månen og stjernerne ville lyse ubehageligt meget op, men skyerne ligger som et sort tæppe over himlen og der er ikke en eneste gadelampe i nærheden – godt.

Jeg er bange, ingen tvivl om det. Det kan mine relativt rystende hænder, galoperende hjerte og koldsveden på min krop ikke lyve sig fra. Men det er ikke så meget en frygt for at blive taget *efter* mit angreb, det er mere en frygt for at blive forhindret i at fuldføre min aktion. På trods af frygten, er jeg overraskende rolig.

Låget er skruet af. Den flydende væske er klar til at blive påført.

...

Spekulationer, refleksioner… kom nu ind i kampen! – har jeg lyst til at råbe af mine lungers fulde kraft. Mere modstand! Flere angreb! Hvornår har folk fået nok af de slag, vi modtager? Jeg ved godt at jeg ikke er alene, men indimellem føles det sådan. Der er for meget snak, for lidt handling. Eller måske foregår der ting jeg er uvidende om… Jeg håber.

Jeg minder mig selv om, at jeg skal fokusere på mig selv. Hvordan kan jeg spytte autoriteterne, staten, kapitalen i ansigtet. Mulighederne er mange, og jeg lader mig ikke begrænse af hvad der måtte syne umuligt. Men, én ting ad gangen…

...

Jeg står et stykke fra den benzinindsmurte bygning. Sætter ild til en medbragt genstand. Kaster. Flammerne breder sig, og jeg mærker tilfredsstillelsens rus flyde igennem min krop. Jeg kan desværre ikke blive og nyde synet. Det er tid til at smutte. ◆

Læserbreve | Correspondence

Denne rubrik er åben for diskussion, kritik og kommentarer. | This section is open for discussion, criticism and comments.

Antifascisme

I Göteborgs gader den 30. september gik tusindvis af mennesker på gaden for at udtrykke deres modstand mod en nynazistisk march arrangeret af *Nordiska Motståndsrörelsen* [Den nordiske modstandsbevægelse, *red.*]. I denne forbindelse bevidnede jeg naivitet og/eller forblændelse og/eller forræderi, praktiseret af visse demonstranter, der ved brug af hævede stemmer og fysisk konfrontation modsatte sig flere rebellers voldelighed mod politiet. Det var ekstremt bekymrende at se, hvordan kampen imod racisme tilsyneladende også var en kamp for herredømmets eksistens. Der var her tale om et fåtal af dissidenter, men spørgsmålet om, hvor acceptabelt det i virkeligheden er, at have en så ensidig forståelse af kampen mod racisme presser sig på. Desuagtet er der gyldige grunde til at betone en antifascisme, der er nødt til at omfavne en kamp mod racismen i alle dens udformninger.

Jeg vil gerne understrege, at det uden tvivl er af stor vigtighed, at modsætte sig den eksplicitte racisme. Det vil nemlig altid være af afgørende betydning, at vi søger at udradere enhver konstruktion, der gennem handling undertrykker andre. Det kan imidlertid aldrig være mere nødvendigt at nedkæmpe 200 nynazister på åben gade, end at gøre oprør mod den stat, der forsvarer nynazisterne, legitimerer nynazisterne, og som både ideologisk og praktisk set ligger forfærdeligt tæt opad nynazisterne.

Hvis antifascisme kun sømmer sig overfor hvide, kronragede marcherende mænd bevæbnet til tænderne med politieskorte og racistisk emblematik og retorik, så er antifascisme så utilstrækkelig, at den ærligt talt er presset på sin eksistensberettigelse. Antifascismen skal ikke begrænse kampen til de mest højtråbende og iøjenfaldende elementer. Den skal angribe hele den fascistiske samfundsorden. Den skal nå ud til de racistiske røvhuller i parlamenterne, på advokatkontorerne, i styrelserne, udvalgene og rådene, der alle som én bruger disse klichéfyldte højreekstreme som kanonføde; udstiller dem på nedgørende vis for at vise, hvordan disse rigtige racister er deres klare og uønskede modsætning. Imens sætter røvhullerne deres egne undertrykkende agendaer i system, hvorved de tætner den herskende, racistiske orden. De arbejder aktivt og succesfyldt på at udklække racister på uddannelsesinstitutionerne og arbejdspladserne, i fængslerne, på sygehusene osv., hvilket antifascisten til alle tider bør være opmærksom på. Fascismen er overalt, og derfor er antifascismen aldrig ude af proportioner. Med andre ord: beskytter du statens lakajer, som f.eks. politet, der på mere eller mindre sofistikeret vis opretholder og udvikler racismesystemer, arbejder du automatisk for antifascismens endeligt. ◆ *Joof*

Politik eller anarki

I »Myten om det apolitiske menneske« [Orkanen nr. 4, 2. september] beskriver 'Vaskebjørn' sin frustation over den ligegyldighed som vore medmennesker udviser. Nu forstår jeg udmærket hvad vedkommende taler om, og der er ingen tvivl om at udbredt apati er en vigtig drivkraft for herredømmet. Derimod tror jeg ikke at forklaringen skal findes i en modsætning mellem det politiske og apolitiske, eller at løsningen er anarkisters »pligt« til at »tvinge« andre til at indse vægten af deres handlinger eller inaktivitet.

Hvad er politik? I mine øjne er politik forvaltningen og organiseringen af samfundet, eller for at være mere præcis: bysamfundet (*polis* er oldgræsk for bystat) – med andre ord, det hierarkiske og centraliserede massesamfund, samfundet hvor nogle få nødvendigvis (der vil altid være nok af gode undskyldninger) må organisere den ansigtsløse masse. Jeg ved at mange vil være uenige i dette ræsonnement, men jeg beder: Hvordan skulle nutidens byer, som alene består som konsekvens af økonomiens behov, kunne eksistere som selvforvaltede? Uden en forenende kraft ville de eksplodere omgående. Politik er denne forenende kraft, den er processen som tøjler individet til kollektivet.

Er anarkismen da politisk? Man kan næppe kalde den en politisk bevægelse, selvom jeg ikke benægter at den nu og da bærer et politisk ansigt. Den er helt klart noget mere end det, noget som er langt mere uhåndgribeligt, men som gør at den lever videre uden formelle institutioner og ritualer: den er en oprørsk længsel som kommer til udtryk i det enkelte individ, en længsel efter sådanne ukendte og absolutte begreber som frihed og individualisering. Heri ligger dens vedholdenhed, men også årsagen til dens 'fiasko' på politikkens scene. Hvorfor det? Fordi anarkismen intet har at bringe til politikkens forhandlingsbord. Dens påstande og krav er ikke til forhandling; frihed er ikke noget vi sjakrer med; en chef er altid en chef, og vi vil af med ham, omgående. Denne urimelighed er oprørets styrke.

Jeg tror ikke at det i sidste ende er gavnligt at råbe efter mere politik. Om ikke andet, er den udbredte lede ved politik et sundhedstegn, selvom der er langt fra apatisk benægtelse til et bevidst oprør. Politik er udøvelsen af massesamfundets magt, om den så legitimeres med Guds vilje eller folkets deltagelse. Som anarkist afskyr jeg at give ordrer lige så meget som jeg afskyr at følge dem, og dermed er der for mig intet at hente i politikkens verden. ◆ *AP*

En lidet almindelig manual til selvhjælp

Boganmeldelse. Lucio Urturbia beskriver i sin netop udkomne selvbiografi sit liv som revolutionær libertær arbejder. Orkanens anmelder er kritisk overfor visse af Urtubias handlinger og ræssonementer, og den heltedyrkelse som omgiver ham, men finder også en kerne af interesse i fortællingen om et liv i revolutionens tegn. For det er en fortælling om at tage ansvar for sit eget liv og om at skabe den anarkistiske forbindelse mellem ideer og handlinger, som gør oprøret værd at leve.

Lucio Urtubia: Revolution fra byggepladsen. Selvbiografi. Oversat fra spansk af Lars Troels Møller. Det poetiske bureaus forlag, 2017. Ill. 576 s. 200 kr.

Anmelderen af en selvbiografi står uafværgeligt over for spørgsmålet om hvorvidt det er bogen som litteratur, eller personens levnedsløb, som skal bedømmes. I dette tilfælde var det dog ganske let at beslutte sig for at fokusere på forfatterens liv, af den simple årsag, at som litteratur er bogen en flad fornøjelse, mens Lucios levned derimod består af så mange spændende og modstridende elementer, at der er rigeligt at forholde sig til.

Lucio voksede op i en fattig familie i tiden omkring den spanske borgerkrig. Han erklærer selv, at fattigdommen var hans privilegium, fordi den lærte ham at foragte autoriteterne og den private ejendomsret. Under sin militærtjeneste var han involveret i at stjæle og sælge hærens materiel, og da det blev opdaget deserterede han og endte i Paris. Paris var på dette tidspunkt et centrum for spanske flygtninge, og her mødte Lucio anarkisterne og tog deres ideer til sig. Under indflydelse af den legendariske anarkist Quico Sabaté begyndte han at udføre ekspropriationer. Pengene gik til bevægelsen og fangerne i det Francostyrede Spanien. Røverierne var dog ikke noget for Lucio, og i stedet begyndte han at være involveret i et vidt forgrenet netværk af dokumentforfalskere. Dette netværk producerede bl.a. falske pas, som kom diverse revolutionære bevægelser til gode. For at skaffe penge lavede de falske checkhæfter, et foretagende som nær havde drevet en af verdens største banker i fallit. I en periode var Lucio under konstant overvågning af politiet, men i sidste ende slap han på utrolig vis fra det hele med en meget lille straf. I dag driver han et anarkistisk kulturmødested i Paris.

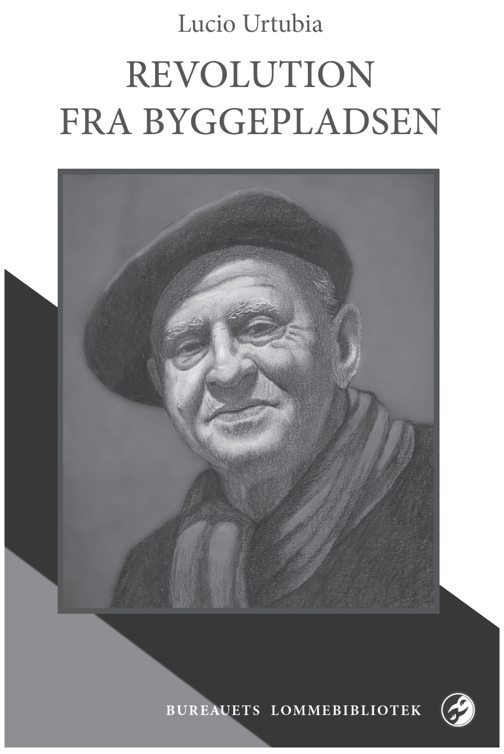
Som sagt er det ingen udelt fornøjelse at læse bogen. Oversættelsen er der intet at udsætte på, og et reelt noteapparat giver mulighed for at finde rundt i det vidt forgrenede persongalleri, men opbygningen af Lucios beretning er forvirrende, og fortællingen har mest karakter af personlige erindringer med dertil hørende hyldest til gamle venner og angreb på gamle fjender. Engang imellem løfter fortællingen sig, men der er desværre langt mellem guldkornene. Det, som er af interesse, er Lucios liv og karakter.

Lad os begynde med det problematiske. Lucio er uden tvivl genstand for heltedyrkelse. Det fremgår tydeligt af bogens tre (!) forord. Om han selv er ansvarlig for denne dyrkelse ved jeg ikke, og vil derfor ikke lægge ham den til last, eftersom folks behov for helte er deres eget problem. Vor hovedperson lader ved første øjekast til at være fuldstændigt besat af at forherlige arbejdet, som da han erklærer sin stolthed over at blive anholdt på byggepladsen og være nødt til at bære sit arbejdstøj i cellen i et par dage. Arbejdet, den samfundsinstitution som andre rebeller har kaldt en forbrydelse, mener jeg at vi må ødelægge, men jeg må samtidigt erklære mig enig når han skriver: »På arbejdet bliver du udbyttet, men du får også en slags styrke, en uvilje mod dine fjender. […] Understøttelsen, alle de hjælpeordninger, som staten tilbyder, er til for at få folk til at falde i søvn, det er det, de er til for. Arbejdsløshedsstøtten får folk til at falde i søvn.«

»Anarkister behøver ikke idoler og fans, men medskyldige i frihedens forbrydelse.«

Det som springer mig mest i øjnene er Lucios gode forhold til en række højt rangerede personer, som for eksempel Louis Joinet, juridisk rådgiver for Frankrigs premierministre. Disse venner hjalp ham gang på gang ud af kniben, og det var derved at han undgik straf. Nu er jeg bestemt ikke fortaler for nogen form for revolutionær purisme, men som jeg ser det er disse mennesker frihedens fjender, og som anarkist vil jeg intet have med dem at gøre.

Når det så er sagt, så er der i bogen en kerne af gyldig interesse: et stærkt individ som uden at skele til det ene eller det andet forbehold førte en langvarig kamp mod verdens orden. Lucios falske dokumenter er sikkert kommet mange revolutionære til hjælp, og det bør man værdsætte uden at gøre ham til helt.

Anarkister behøver ikke idoler og fans, men medskyldige i frihedens forbrydelse.

Måske er det redaktøren Francisco de Lecea – der uden tvivl har været på hårdt arbejde med at bringe orden i Lucios manuskript – som bedst karakteriserer denne bog ved at beskrive den som en »lidet almindelig manual til selvhjælp«. For det er en bog som, på trods af, at den ikke er et litterært mesterværk, minder én om at livet skal leves fuldt ud. At kun du selv kan tage initiativet, og skabe den forbindelse mellem dine tanker og handlinger, som er kernen i et tilfredsstillende liv. At det er *i dag* at du bør begynde denne proces, for som Lucio skriver: »[…] stærkere end tålmodigheden er utålmodigheden, der er et af de fattiges forfærdeligste våben, og som vi, uanset om vi ved det eller ønsker det, altid har til rådighed.« I sidste ende er det dig selv som er ansvarlig for at skabe denne forbindelse, og du kan ikke skyde skylden for din utilfredshed over på dine omgivelser; at delegere ansvar til andre er at underkaste sig. At vælge denne rebelske vej, *på trods* af al modstand du møder, er netop hvad det vil sige at være en revolutionær – en oprører. ◆ *K.*

[Revolution i morgen…]

▸ *(fortsat fra s. 3)*

Eksempler på konkrete projekter kunne være: koordineringen af en kamp mod et bestemt mål; fremskaffelsen af midler; driften af nødvendig infrastruktur (mødesteder, trykkerier, etc.).

En organisations optagethed af formalia, står i direkte forhold til dens afstand fra konkrete behov. Lad det være forbi med alle latterlige akronymer og hensigtserklæringer som aldrig føres ud i livet. Organiseringen af et oprørsk projekt kræver intet navn, blot virkelige forbindelser mellem kammerater i affinitet med hinanden.

Overfor repressionen støder den formelle organisation omgående på en række problemer. Bliver dens projekter til gene for magthaverne findes der blot to udveje. Enten afslutter den sine offensive projekter og trækker sig tilbage i overlevelsens navn, eller også fortsætter den kampen og går til grunde. I realiteten falder valget oftest på slet ikke at påbegynde nogle offensive projekter, og at i repressionens navn bagvaske de kammerater som uformelt går til angreb på herredømmet.

Som anarkister taler vi ofte om selvorganisering, men ikke desto mindre er det ikke ualmindeligt at høre om behovet for at organisere arbejderklassen. Én gang for alle: Selvorganisering kan aldrig være at organisere andre.

Altså foreslår jeg, at behovet for at organisere sig bør udgå fra specifikke målsætninger, og at vor organisationsform er midlertidig, uformel og smidig.

At reagere eller at angribe

I enhver form for kamp er initiativet af afgørende betydning. Som bekendt er et angreb det bedste forsvar. Det gælder om ikke at være genert. I dag er det på alle måder magthaverne som har initiativet i de sociale kampe, og dermed er næsten alt hvad antiautoritære foretager sig alene reaktioner på herskernes indgreb. At tage initiativet, at gå til angreb, er nødvendigt for at tage sit liv i egne hænder.

Affinitet, ikke kvantitet

Den første indsigelse mod at handle omgående, er gerne at man er for få, at der savnes støtte. Denne indsigelse kan vi vende på hovedet: Hvis ikke engang anarkister er stand til at gøre oprør, hvorfor skulle nogen som helst da være interesserede i at deltage? Man er nødt til at handle før man kan se sig om efter medskyldige. Alt andet er bare pinligt. Det gælder ikke om at være mange, men om at kende til hinandens ideer. Det er hvad affinitet betyder, og det indebærer også en udvikling af ideer og handlinger i fællesskab. Således kan man handle intelligent og i overensstemmelse med alle de involveredes behov. En anarkisme som gør op med den forestilling at man er nødt til at være mange inden man kan handle, er nødvendigvis samtidigt en kritik af fortidens anarkistiske bevægelse og ikke mindst af de som endnu i dag hæger sig fast ved forgangne tiders modeller og formler.

⁂

Der findes uendeligt mange årsager til at udskyde oprøret til i morgen, men de falmer alle som én overfor den umiddelbare længsel efter at forandre livet her og nu. Så længe man blot drømmer om storslåede aktioner eller organisationer er man dømt til passivitet. Uden en eksisterende oprørsk tendens eller spænding er der ingen kontekst for sådanne, og ingen praktisk erfaring at gøre brug af. Lad os fokusere på at skabe og intensivere spændinger imod autoriteternes verden. Først da bliver spørgsmålet om organisering konkret. ◆

Q.

Redaktionens bogtips

Mikiso Hane: Reflections on the way to the gallows. *"Don't ask where the seed that dropped in the field is. Wait for the east wind that blows in the spring."* Stories of women rebels of early 20th century Japan, told through their diaries and recollections. Especially touching are the stories of Kanno Sugako – the anarchist who plotted to assassinate the emperor, and in the last days before her execution studied English alone in her cell while keeping a sensitive and intelligent diary – and Kaneko Fumiko – the nihilist who, upon having her death sentence commuted to life imprisonment, defiantly tore the legal documents to pieces. *K.*

Ivan Turgenjev: Ny jord. *»Elsk ikke mig – men ideen!«* Denne bog skildrer et ungt menneskes indre såvel som ydre kamp i 1800-tallets Rusland. Den reaktionære forfatter Ivan Turgenjev beskriver med karikeret penneføring, hvordan hovedpersonen Neschdánof (sammen med sine revolutionære kammerater) løber hovedet mod den uoverstigelige mur, der afskærer befolkningen fra af rejse sig mod det bestående. Samtidig formår han at åbenbare nogle af de menneskelige almengyldigheder, som de der kæmper for en anden verden står ansigt til ansigt med; usikkerheden i oprøret, martyriets lunefuldhed, og spørgsmålet om kærlighedens plads. *mellem K*

Hans Magnus Enzensberger: Politik og forbrydelse. *»Mellem mord og politik består en gammel, dunkel og snæver sammenhæng. Den ligger gemt i alle hidtidige herskeformers struktur: herredømmet udøves af den, der kan lade de beherskede dræbe.«* Med afsæt i tilsyneladende vidt forskellige emner, såsom den italienske mafia, gangsterkongen Capone, de russiske nihilister, Auschwitz og atombomben, belyses forholdet mellem forbrydelse og politik i en letlæst og fortællende form. Interessante er især overvejelserne om forbryderen som syndebuk og lindrer af kollektiv skyld, og om begrebet forræderi: *»Forrædere – det er de andre.«* *K.*

Hvad nu? | What's next?

22. oktober kl. 16, Bogcaféen Halmtorvet: Orkan-diskussion. En mulighed for at diskutere artiklerne og ideerne i bladet. Der er snacks, kage, te & kaffe. (Halmtorvet 54, 1700 KBH V) **(Monthly discussion about the newspaper and anarchist ideas.)**

Bidrag til »Orkanen«

Vi modtager: Artikler (en A4 side, ca. 5000 anslag), læserbreve (en halv A4 side, ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk og engelsk.
Næste nummer: Den 4. november
Deadline: Den 30. oktober
Kontakt: orkanen@riseup.net
Oplag: 100. Samlet oplag: 200
Tidligere numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to "Orkanen"

We recieve: Articles (one A4 page, about 5000 keystrokes), letters (a half A4 page, about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish and English.
Next issue: 4th of November
Deadline: 30th of October
Contact: orkanen@riseup.net
Circulation: 100. Total circulation: 200
Previous issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3